

Тай Чу Чу послушалъ птичката и хвърлилъ кърпичката съ бобчетата.

Когато се върналъ въ къщи, лодкарътъ се съблѣкълъ и отъ дрехитѣ му паднали на земята нѣколко бобчета. Той се навелъ, взелъ ги и останалъ изуменъ: бобчетата били чисто злато.

— Я гледай какво съмъ направилъ! — извикалъ той и хукналъ къмъ брѣга, да прибере захвърлениѣ бобчета и кърпичката. Но когато стигналъ на мѣстото, дето ги хвърлилъ, видѣлъ, че бобчетата изчезнали, а само кърпичката стояла.

— Я да опитамъ може ли да ме дигне отъ земята, — рекълъ си Тай Чу Чу и стъпилъ на кърпичката.

И изведнажъ се понесълъ нагоре. Градоветѣ и селата блещукали дълбоко подъ него, а звездитѣ ставали все по близки и по близки. Скоро предъ него се показали пурпурни и розови дворци, надъ които прелитали златни облаци. Кърпичката спрѣла предъ единъ златенъ дворецъ. Прецъ вратата стояли малки ангелчета и, като го видѣли, хвъркнали и съобщили за земния гостъ. Следъ малко излѣзла бабичката, която му дала бобчетата и кърпичката, и го посрещнала.

— Азъ знаехъ, че ще дойдешъ, — казала му тя, — защото така ти е орисала орисницата. Ти ще се оженишъ за дъщеря ми.

